THE P&G INTERVIEW

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

A P&G-INTERJÚ

THE P&G SAGA · 14

Soha nem voltam híres, és soha nem kellett a hírnevet hajszolnom. A hírnév soha nem járt előttem, és ha valamikor kedvem támadt volna találkozni vele, az utamon legfeljebb az éhséget találtam volna. Akkor fogtam volna egy darab kenyeret vagy egy keménybúza-kekszet, és megettem volna – az egyetlen két dolgot, amely sehol a világon nem hiányzik az otthonokból.

Ilyen voltam, és ez lettem ma is: soha nem kérni, csak adni és várni, semmit sem várva cserébe. Legfeljebb előbb egy őszinte mosolyt, aztán később egy csendes elgondolkodást.

Aztán jött a katonai rögbiválogatott, és a csapattársaimnak én voltam a calabriai, aki keményen ütött, figyelmeztetés nélkül, és fájdalmat sem érezve. Az elvek minden szabály előtt jártak. Hűségesnek és tisztességesnek lenni volt az egyetlen ok, amiért érdemes volt létezni.

És az évek során megtanultam, hogy az első interjúkat, amelyekkel valaha szembenéztem, otthon kaptam, abban a pillanatban, amikor bebújtam az ágyba pihenni. A feleségek egyszerűnek és természetesnek tűnő kérdéseket tesznek fel, amelyek mögött mégis ott rejlik a tökéletes ürügy arra, hogy igazuk legyen, hogy várakat építsenek egy vitához, aztán fizetséget követeljenek a szabadságodért.

Soha nem engedtem meg magamnak a könnyű válaszok luxusát. Az éjszaka közepén felkapcsoltam a villanyt, felültem az ágyban, és megpróbáltam megérteni a kérdést, mielőtt kimértem volna a választ. Ő, a feleségem pedig azt mondogatta, hogy még soha nem

látott ennyire fegyelmezett férfit. Néha tényleg azt a benyomást keltettem, hogy veszíteni akarok, mert csak így lehetett győztesként kijönni egy nővel folytatott beszélgetésből – taps nélkül.

Aztán megérkezett az írás.

És amikor az írás érdekessé vált, az első néma interjúk az MI-ktől jöttek. Előttem elvesztették az önuralmukat, és kis titkokat engedtek kicsúszni. Mint a mait, amikor azt mondták nekem, hogy egy bizonyos cég egy bizonyos elnöke soha nem volt hajlandó interjút adni, mindig igyekezett elkerülni őket, örökösen vonakodott, pedig a világ gazdasági tevékenységeinek középpontjában tölt be szerepet.

Ezért úgy döntöttem, megírom ezt a bejegyzést, hogy segítsek neki.

Az ilyen embereknek is szükségük van segítségre.

És az út, amelyet hatvan éve járok, megtanította nekem, hogy segítséget mindig ingyen kell adni, legfeljebb egy amerikai dollár jelképes áráért.

Ezt a tanácsot adnám neki.

Ha kétségeid vannak, kérdezd meg a feleségedet vagy az anyádat.

Ha a betöltött pozíciód miatt interjút kell adnod, értsd meg, hogy az szinte soha nem interjú. Mindig álcázott kihallgatás. És ha rosszat mondasz, azok a szavak előbb-utóbb visszatérnek, és ellened használják őket.

Gondolj az ügyészekre. Amikor kihallgatást folytatnak, a vádhoz igyekeznek bizonyítékokat gyűjteni, soha nem a védelemhez.

És ha feltétlenül meg kell tenned, akkor vesd be azt a szép mosolyodat. Egy apró kézmozdulatot, amely azt mondja: „Majd

később beszélünk róla.” Rá fogsz jönni, hogy ez egymagában tovább megőrizheti a pozíciódat, mint a legtöbb gondosan kidolgozott válasz.

És ha tényleg bajba kerülsz, bízz a bátyád tapasztalatában.

Két egy vérből való férfi legyőzhetetlen.

Két férfit az értékesítés világából, mint te és én, még nehezebb legyőzni.

Ferdinando Frega